

Arrest

nr. 209 096 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE (SINT-ANDRIES)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 februari 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : G. (..)

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 23.01.1996

geboorteplaats : ABEOKUTA

nationaliteit : Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanzetten tot ontucht. (PV nummer KO.37.L4.001652/2018 van de politie zone van GRENSLEIE (MENEN).)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL :

- Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van de materiële motivatieplicht, het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel, alsook de rechten van verdediging als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Zulks is in casu manifest niet het geval geweest, noch voor de aflevering van de bijlage 13septies noch voor de hieraan gekoppelde bijlage 13sexies (= onderhavig bestreden beslissing).

Net zoals voor de bijlage 13septies steunt de beslissing van verweerder zich in hoofd-orde op volgende motivatie (stuk 1):

"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanzetten tot ontucht (PV KO.37.L4.001652/2018 van de politie zone van Menen).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd."

Verzoekster wordt een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd, afgeleverd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid Vw. Dit artikel bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Het inreisverbod op grond van art. 74/11, §1, tweede lid Vw. behelst m.a.w. een inreisverbod mogelijks variërend tussen 1 dag en maximum 3 jaar. Het betreft een discretionaire bevoegdheid in hoofde van verweerder om – rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval – een korter of langer verbod op te leggen.

In casu wordt meteen de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd.

Wanneer door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gekozen om de maximumduur van het inreisverbod op te leggen (i.c. niet minder dan 3 jaar), dient de motivatie van deze beslissing navenant te zijn. Immers moet uit deze motivatie blijken waarom “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval” het in casu aangewezen is om meteen het maximuminreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod beschikt verweester over een grote discretionaire bevoegdheid, rekening houdende met de individuele omstandigheden (pro en contra) in het dossier. Aldus kan verweester binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweester is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

Verweerder legt een inreisverbod met maximumduur van 3 jaar op, zulks gebaseerd op een PV waarin zou worden gesteld dat verzoekster zich schuldig maakte aan “aanzetten tot ontucht” waarbij het “winstgevend karakter van deze feiten” zou dienen laten “afleiden dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Deze argumentatie volkomen mank en kan deze maximumduur van het inreisverbod onmogelijk correct ondersteunen.

Verweerder poneert dat verzoekster zou “aanzetten tot ontucht”. Verzoekster betwist dit formeel. Verzoekster erkent weliswaar dat zij zichzelf prostitueerde, doch prostitutie op zich is niet strafbaar in België.

Indien verweerder meent dat verzoekster zou “aanzetten tot ontucht” mag minstens worden verwacht dat zij dit standpunt in feite en in rechte onderbouwt mits individueel onderzoek en individuele motivatie ter zake.

Zonder enig PV dat ter nazicht/inzage wordt afgeleverd aan verzoekster moet zij met deze weinige gegevens uit de motivatie dan maar op zoek gaan in het Belgisch Strafwetboek om uit te komen bij artikel 380bis Sw dat stelt:

“Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig [euro] tot vijfhonderd [euro] wordt gestraft hij die in een openbare plaats door woorden, gebaren of tekens iemand tot ontucht aanzet.”

Evenwel is verzoekster binnen in een privé-woning opgepakt samen met enkele andere dames, zodat reeds per definitie alvast geen sprake was van “tot ontucht aanzetten op een openbare plaats” in de zin van art. 380bis Sw.

Verzoekster kan bezwaarlijk worden gehouden om de integrale nationale wetgeving te gaan zeven en doorzoeken om te weten te komen wat verweerder haar nu eigenlijk verwijt en of die (betwiste) basis wel zwaarwichtig genoeg is om een dermate drastische beslissing te rechtvaardigen ?!

Bovendien zetten alle betrokkenen elkaar daar blijkbaar aan tot ontucht volgens verweerder, gezien een identieke tenlastelegging t.a.v. verzoekster, t.a.v. x (OV x) en t.a.v. x (OV x) wordt weerhouden...?! Aldus zou de politie zijn gestoten op een privé-woning waarin vier vrouwen elkaar aanzetten tot prostitutie...? Verweerder moet een beetje serieus blijven.

Om na te gaan of dergelijke vermeende inbreuk (bovendien betwist inzake “aanzetten tot ontucht” doch niet betwist wat betreft het loutere feit van prostitutie in hoofde van verzoekster), in deze slechts impliciet af te leiden uit een niet eens voorgelegd proces-verbaal van een politiedienst (géén vervolging in rechte voor een Correctionele Rechtbank, laat staan een veroordeling in rechte door een Correctionele Rechtbank), zwaarwichtig genoeg is om te spreken van een “bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid” dient worden teruggegrepen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent deze begrippen, waarin wordt verwezen naar Richtlijn 2004/38.

Overeenkomstig art. 27 van Richtlijn 2004/38 moeten genomen maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (zie HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30).

Dit incorporeert aldus minstens een afdoende motivering omtrent het individuele geval.

Op geen enkele wijze kan zulks in hoofde van verzoekster ook maar ernstig worden weerhouden, laat staan dat verweerder hier ook maar op enigerlei wijze ernstig omtrent motiveert of verduidelijkt.

Verweerder beperkt zich tot een “afgeleid vermoeden” (stuk 1):

“Gezien het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Deze motivatie gaat evident niet op.

Vooreerst maakt het proces-verbaal waarop de bestreden beslissing is gesteund om te komen tot de maximumduur van 3 jaar (wegens vermeende schending van de openbare orde) geen deel uit van het administratief dossier.

In het dossier van mevrouw O.O.A. (OV nr. x) zoals ook op diezelfde datum in diezelfde woning opgepakt en evenzoveel een inreisverbod en bijlage 13septies afgeleverd op grond van dit zelfde fameuze PV nr. KO.37.L4.001652/2018 (stuk 4), mocht blijken ter zitting in UDN (stuk 5):

“4.3.2.3. Het proces-verbaal waarop de bestreden beslissing is gesteund om te komen tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, bevindt zich niet in het administratief dossier. Wél aanwezig is een “Administratief verslag: illegaal verblijf, openbare orde”, zodat er in de huidige fase van het geding van moet worden uitgegaan dat de verwerende partij zich uitsluitend op dit verslag heeft gesteund bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Dat blijkt overigens ook uit het verweer in de nota. In het bedoelde verslag wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster is opgepakt na controle op een privé-woonst waar “vier illegale meisjes” hun diensten aanbieden via een datingsite. Verder kan worden gelezen: “zij zetten aan tot ontucht”.

Hierdoor worden de rechten van verdediging van verzoekster op onherstelbare wijze aangetast.

“De stukken van het politieel onderzoek hebben een wezenlijk karakter, daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar deze stukken verwezen wordt en ze aan de basis liggen van de bestreden beslissing.

(...)

De verwerende partij had deze stukken aan de verzoekende partij moeten bezorgen bij het overmaken van het administratief dossier of had uitdrukkelijk moeten aangeven dat deze stukken niet overgemaakt werden, zodat de verzoekende partij haar recht van verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voluit zou kunnen uitoefenen (vgl. RvS 2 april 2003, nr. 117.876). Er wordt op gewezen dat het algemeen rechtsbeginsel in verband met het recht van verdediging terdege van toepassing is op de rechtsgang voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar deze geen orgaan van actief bestuur is, doch een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt (RvS 27 oktober 2010, nr. 208.491).

(...)

De verzoekende partij voert terecht de schending van de rechten van verdediging aan.”

(RvV nr. 77.145 van 13 maart 2012)

Vervolgens oordeelde de Raad al eerder in het dossier van de andere dame O.O.A. dat de motivatie van verweerder inzake “het kunnen schenden van de openbare orde” niet opgaat, zulks louter gebaseerd op een (kaduuk) administratief verslag zonder verdere motivatie ter zake (stuk 5):

“Voorts lijkt evenmin zonder verdere uitleg te kunnen worden aangenomen dat verzoekster een bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid zou zijn: hoewel de bewoordingen van het verslag dat “diensten” worden aangeboden lijken te veronderstellen dat verzoekster zich prostituteerde, kan dit niet worden afgeleid uit verdere vermeldingen; het gebruik maken van een datingsite om mensen te ontmoeten is niet strafbaar en uit het verslag kan op geen enkele wijze worden afgeleid onder welke omstandigheden deze eventuele ontmoetingen plaats vonden, behalve dan dat in

een privéwoning gebeurde. Verzoeksters individuele gedragingen worden op geen enkele wijze nader toegelicht.

(...)

De verwerende partij betoogt dat het aanzetten tot ontucht een misdrijf is en dat deze vaststelling volstaat om artikel 7, eerste lid, 3° toe te passen, maar kan niet worden bijgetreden. Hoewel het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening kan houden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, moet het aandeel van verzoekster in deze feiten wel behoorlijk worden vastgesteld; gelet op het ontbreken van het proces-verbaal enerzijds en het summiere verslag waarvan gebruik werd gemaakt, waaruit niet blijkt welk aandeel verzoekster precies zou hebben in het "aanzetten tot ontucht" anderzijds, lijkt dat in casu niet het geval."

Indien verweerder op grond van een niet voorliggend PV stelt dat verzoekster zich "bezondigde" aan prostitutie, dan dient te worden gewezen op het gegeven dat het loutere feit van prostitutie in België niet eens strafbaar is en dus niet zomaar zonder ernstige individuele motivatie ter zake automatisch een "schending van de openbare orde" kan uitmaken:

"In dit verband wordt verwezen naar het gegeven dat verzoekster op heterdaad werd betrapt voor prostitutie en een in dit verband door de federale gerechtelijke politie van Gent opgesteld proces-verbaal. Een nadere toelichting in dit verband kan noch in de thans bestreden beslissing noch in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee deze beslissing gepaard gaat worden gelezen.

(...)

De Raad oordeelt dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder onder verwijzing naar een bepaald gegeven – zoals in casu het gegeven dat verzoekster werd aangetroffen terwijl zij werkzaam was als prostituee – dat op zich niet strafbaar is in België op automatische wijze vaststelt dat de openbare orde werd geschaad en/of er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, zonder kennis te hebben van of nader in te gaan op de concrete omstandigheden en gedragingen van verzoekster en aan de hand hiervan te duiden waarom in casu wel degelijk sprake is van een miskennis van of een verstoring van of overlast voor de openbare orde. Zelfs indien verweerder zou kunnen worden gevolgd waar hij in de nota betoogt dat het loutere feit dat prostitutie op zich niet strafbaar is niet betekent dat dergelijke handelingen geen schending kunnen uitmaken van de openbare orde, blijft de vaststelling overeind dat het aan verweerder in een dergelijke situatie toekomt om op basis van de concrete omstandigheden en gedragingen van de betrokkene aan te tonen dat deze de openbare orde heeft geschaad en/of een gevaar vormt voor de openbare orde, waartoe hij in casu in gebreke is gebleven. De vaststelling dringt zich aldus opdat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de materiële motiveringsplicht."

(RvV nr. 178.943 van 5 december 2016 – stuk 3)

Méér analoog kan een casus bezwaarlijk zijn...

Eenzelfde beoordeling dringt zich in casu op.

Tenslotte kan ook de loutere zinsnede "gezien het winstgevend karakter" geen soelaas bieden aan verweerder om diens gebrekkige motivatie en het gebrekkig administratief dossier waarop de beslissing is gesteund alsnog te onderbouwen:

"Waar wordt verwezen naar het feit dat de gepleegde winkeldiefstal een economisch winstgevend karakter heeft, rijst de vraag of niet elke diefstal uit winstbejag voorkomt. Dit motief voegt evenmin iets toe aan de vaststelling dat verzoekster diefstal heeft gepleegd. Aan het administratief dossier werd niet het vonnis toegevoegd op basis waarvan verzoekster werd veroordeeld, zodat niet kan worden nagegaan hoe zwaarwichtig de feiten waren die tot de veroordeling hebben geleid."

(RvV nr. 144.175 van 27 april 2015)

Elke prostitutie – ook die van verzoekster – is evident uit winstoogmerk. Verzoekster meent dat in gans België geen enkele prostituee zichzelf prostituteert als "goed doel" zonder winstoogmerk...

Aangezien dit "winstgevend karakter" inherent is aan prostitutie (onbetwist in hoofde van verzoekster), doch waarbij "prostitutie" an sich niet strafbaar is (ook niet wanneer dit geld opbrengt voor de dame in kwestie), voegt deze motivatie aldus hoegenaamd niets toe aan het dossier.

Het feit is en blijft dat verzoekster zich louter prostituteerde binnen een privé-woning, zonder dat zij hiertoe op een openbare plaats aanzette tot prostitutie. De motivatie van verweerder kan de bestreden beslissing niet onderbouwen.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat er in casu gekozen wordt voor een inreisverbod voor drie jaar, in hooforde gebaseerd op de vaststelling dat zij door haar gedrag de openbare orde kan schaden gelet op het feit dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan het aanzetten tot ontucht. Zij meent evenwel dat dit geen inreisverbod voor de duur van drie jaar kan verantwoorden.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoekende partij vooreerst voorhoudt, steunt het bestreden inreisverbod met een duur van drie jaar niet *“in hooforde”* op de vaststelling dat verzoekende partij betrappt is op het aanzetten tot ontucht maar wordt tevens in overweging genomen dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Verzoekende partij betwist de vaststellingen inzake haar illegaal verblijf ook geenszins.

2.8. Verzoekende partij erkent voorts dat zij zichzelf prostitueerde, maar betwist het feit dat zij aanzette tot ontucht.

2.9. De Raad wijst er evenwel op dat het administratief dossier niet alleen een administratief verslag van Fedpol bevat van 27 februari 2018 waarin vermeld wordt dat verzoekende partij aanzet tot ontucht en geregistreerd staat op een datingsite alwaar zij haar diensten aanbiedt, maar dat ook kopie van het proces-verbaal van verhoor werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit duidelijk naar voren komt dat verzoekende partij verklaarde: *“Het gesprek kwam op THE REDLIGHTS naar aanleiding van mijn vraag van wat de meisjes leefden. Ze zeiden dat via THE REDLIGHTS reclame werd gemaakt, er foto's en een nummer werden opgezet en dat er dan klanten af kwamen voor seks. (...). De drie meisjes vroegen me of ik ook geld wilde verdienen op die manier en ik zei dat ik moest terug gaan en geen geld bij mij had. Uiteindelijk ging ik akkoord om wat geld voor mezelf te hebben om een ticket te kunnen kopen. De tweede dag na mijn aankomst werden de naaktfoto's om op THE REDLIGHTS te plaatsen. (...) Er verliepen een paar uur tussen het voorstel van het nemen van de foto's en mijn akkoord. Ik werd niet gedwongen bij mijn beslissing.”*

Verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat persoonlijke prostitutie niet strafbaar is, maar er dient tevens op te worden gewezen dat de strafwetgeving bepaalde bijkomende en in sociaal opzicht bijzonder schadelijke activiteiten in het kader van prostitutie bestrijkt. Zo bepaalt artikel 380ter, §3 van het Strafwetboek (Sw) dat het plaatsen van seksadvertenties strafbaar is. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat, gelet op voormelde vaststellingen die wel degelijk deel uitmaken van het

administratief dossier, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het argument van verzoekende partij, met verwijzing naar artikel 380bis Sw, dat zij zichzelf prostitueerde in een privéwoning en niet op een openbare plaats, kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoekende partij kan voorts ook niet voorhouden geen inzage gehad te hebben in dit proces-verbaal, nu duidelijk blijkt uit voormeld proces-verbaal dat zij kopie hiervan kon verkrijgen op eenvoudige vraag. Eveneens stond het haar vrij in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur inzage te vragen in het administratief dossier bij de dienst vreemdelingenzaken alwaar zij kopie van voormeld proces-verbaal kon aantreffen.

2.10. Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat van haar niet kan verwacht worden dat zij de gehele nationale wetgeving moet afspeuren om te weten te komen wat haar precies ten laste wordt gelegd, is zij geenszins ernstig. Zij slaagt er immers wel in om te verwijzen naar artikel 380bis Sw om vast te stellen dat dit haar niet kan aangewreven worden, maar het volgende artikel in het Sw dat eveneens onder het hoofdstuk *IV Bederf van jeugd en prostitutie* valt, negeert zij. Gelet op haar eigen verklaringen die zij heeft afgelegd naar aanleiding van haar verhoor bij de politie en de gevolgtrekkingen die de verwerende partij daaruit gemaakt heeft, kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar bewering dat het haar onduidelijk is wat haar precies ten laste wordt gelegd.

Het loutere gegeven voorts dat de vaststellingen in het proces-verbaal waarnaar de verwerende partij verwijst, (nog) geen aanleiding hebben gegeven tot enige vervolging of zelfs veroordeling, maakt niet dat de verwerende partij zich niet zou mogen baseren op de daarin vastgestelde feiten om een eigen standpunt in te nemen ter zake in het kader van de toepassing van de verblijfsreglementering.

2.11. Verzoekende partij toont verder ook geenszins aan dat zij dienstig kan verwijzen naar rechtspraak die betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden (richtlijn 2004/38).

2.12. Met de bewoordingen dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, geeft de verwerende partij aan dat zij meent dat er een reële kans bestaat dat de verzoekende partij haar gedrag in de toekomst zal verder zetten. Gelet op het proces-verbaal dat is toegevoegd aan het administratief dossier toont verzoekende partij geenszins aan dat dit een kennelijk onredelijke gevolgtrekking is.

2.13. Uit de bespreking hoger is al gebleken dat het argument dat het proces-verbaal zelf niet is opgenomen in het administratief dossier niet opgaat. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partij inzage had kunnen vragen in het administratief dossier zodat zij geenszins aannemelijk maakt in casu dat haar rechten van verdediging ter zake zijn geschonden. Verzoekende partij kan in casu ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak met betrekking tot een gelijkaardig geval, nu in het geciteerde geval de Raad vaststelde dat het proces-verbaal ontbrak en de voorhanden zijnde gegevens te summier waren om het aanzetten tot ontucht te ondersteunen, daar waar thans wel blijkt dat het proces-verbaal gevoegd werd aan het administratief dossier en uit de verklaringen van de verzoekende partij ter zake haar aandeel wel degelijk blijkt. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij louter omdat zij zichzelf prostitueerde als een gevaar voor de openbare orde wordt gezien.

2.14. Waar de verzoekende partij ten slotte nog kritiek uit op de winstgevendheid, herhaalt de Raad nogmaals dat in casu werd vastgesteld dat verzoekende partij aanzette tot ontucht, nu uit het proces-verbaal is gebleken dat zij seksadvertenties plaatste, en zij uit dergelijk misdrijf ook een inkomen vergaarde. Omwille van het feit dat zij met dergelijke strafbare feiten een inkomen vergaarde, is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij dienaangaande te oordelen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarmee bedoeld wordt op een verderzetten naar de toekomst toe van dergelijk gedrag net omdat het een winstgevende activiteit blijkt.

2.15. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER